

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποψύχω. Ὁ τύπ. ἀποψυχίζω ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ γ' πληθ. προσώπ. τοῦ παθητ. ἀορ. ἀπεψύχθησαν, ὅθεν α' ἐνικ. ἀπεψύχθησα καὶ περαιτέρω ἐνεστ. ἀποψυχίζω, καθ' ἃ ἐκ τῶν ἐμάνθησαν, ἐρράγησαν, ἐσάπησαν ἐσχηματίσθησαν ἀορ. ἐμάνθησα, ἐρράγησα, ἐσάπησα καὶ περαιτέρω ἐνεστ. μανίζω, ραγίζω, σαπίζω (παρ' ὃ καὶ σέπομαι). Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,55.

1) Ἐκπνέω, ἀποθνήσκω Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ. Σαράχ.): Ὁ χαστῆς ἀτουνά ἀκόμηνο οὐτὸ ἀποψίζ' (ὃ ἀσθενής των δὲν ἐκπνέει εἰσέτι) Ζησιν. Ὁφ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἡσυχ. «ἀπεψύχη· ἀπεπνευματίσθη. Αἰσχύλος Κερκύονι σατυρικῷ» (ἰδ. Αἰσχύλ. Ἀπόσπ. 104). Συνών. ἀναπαύομαι (ἰδ. ἀναπαύω Β 2), ἀναπετιῶ 5 γ, ἀποκάβγω 2, ξεψυχῶ, πεθαίνω. 2) Ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι, λαμβάνω ἀναψυχὴν Σύμ.: Κάτσε ν' ἀποψυχῆς. Κατηβαίνουν, ἐκάτσαν, ἐποινυχῆσαν. Ἐφέραν του καὶ ροῦχα καλὰ καὶ μονὲς νὰ π-πέφτη καλὰ νὰ ποψύχεται (ἐκ παραμυθ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. IBekker Anecd. Graec. 17, 10 «ἀποψύχεσθαι· ἀναπαύεσθαι ψυχάζοντας, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ἐξ ὁδοῦ καὶ καύματος ἀναψυχόμενοι».

ἀποψωμώνω Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψωμώνω.

Στεροῦμαι τοῦ ἄρτου: Καθαρογλώσσ.

Ὅσοι ἀποψωμώσανε | 'ς τὴ μάνα μ' ἀποσώσανε

(ἐπὶ τῶν δαπανώντων ἀσώτως καὶ ἔπειτα καταφευγόντων εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἄλλων. Συνών. καθαρογλώσσ. ὅσοι ξεψωμώσανε κτλ.)

ἀπαρθινεύω, ἀπαρθινεύου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπαρθινεύω Ζάκ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Κρήτ. Κύθηρ. Μακεδ. (Καστορ.) Μεγίστ. κ.ά. ἀπαρθινεύου Θράκ. (Μάδυτ.) ἀπαρθινεύω Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Μεγίστ. ἀπαρθινεύου Θράκ. (Αἰν.) ἀπαρθινεύω Κρήτ. (Σέλιν.) παρθινεύω Μεγίστ. παρθινεύω Ἀνδρ. Βιθυν. Ζάκ. Καπ. (Σίλ.) Κρήτ. Κωνπλ. Κῶς Νίσυρ. Πελοπ. (Δημητσάν.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) Προπ. (Κύζ.) Χίος κ.ά. παρθινεύου Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) παρθινεύω Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Σύμ. Χίος

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arpartenere*. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1616. Ἰδ. ΛΖώη Συντεχν. 67.

1) Ἀνήκω ἐνθ' ἀν.: Ἐπῆρ' ἀπ' αὐτὴ τὴ γλερονομία ὅ,τι μ' ἀπαρθινεύει Κρήτ. Δῶκε μου τί μου παρθινεύει Σύμ. Πᾶρε τί σὲ παρθινεύει καὶ πῆγαινε Κωνπλ. Δὲν τοῦ παρθινεύει τίποτε Χίος. Δὲν μου παρθινεύει ἐμένα αὐτὸ Δημητσάν. Ἀπὸν τοῦ βιό τ' πατέρα μ' ὅ,τι μ' ἀπαρθινεύ' τοῦ θέλου Αἰν. Ἀπὸ ἐσέν' κί παρθινεύει Οἶν. Ἐκείνονα παρθινεύει τὸ σπῖτι (εἰς ἐκεῖνον ἀνήκει...) Ἀμισ. Ἡ σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1616 (ἰδ. ΛΖώη ἐνθ' ἀν.) «νὰ δουλέψουν εἰς τὸ αὐτὸ σπῖτι σὲ ὅ,τι ἀπαρθινεύει τῆς τέχνης τους χάρισμα».

2) Προσῆκω, ἀρμόζω Ἡπ. Καπ. (Σίλ.): Ἐμένα δὲ μ' ἀπαρθινεύει νὰ κατηγοράω τὸ παιδί μου Ἡπ. 3) Ἐνδιαφέρω Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τί οἱ παρθινεύ' ν' ἀνακατιφτῆς 'ς τὴν κ'βένια μ'; Ἡπ. Τί οἱ παρθινεύουν αὐτὰ τὰ πράματα νὰ τὰ μάθ'ς;

ἀπαρθινίζω Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. Λύχν. 27.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arpartenere*.

Λαχαίνω ὡς μερίδιον ἐνθ' ἀν.: Μῆτε τὸ σπῖτι του μῆτε κἀνένα ἀπὸ ὅσα τοῦ ἐπαρθινίσανε ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν.

ἀποστάρω Σίφν. Σύρ. Χίος ποστάρω Κίμωλ. ποστέρω Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arpostare*.

Παραφυλάττω, ἐνεδρεύω ἐνθ' ἀν.: Θὰ σὲ ἀποστάρω σὰν περάσης ἀπὸ τὸ σπῖτι μας καὶ θὰ σοῦ τοῖς βρέξω Σύρ. Ἡποστέρανε πότε νὰ κατεβάσῃ νερὸ νὰ πάρουνε μὴν στάμνη Κίμωλ. Πεντικὸ ποστάρ' ὃ κάττης αὐτόθ.

ἀπποῦντο ἐπίρρ. Ἀθῆν. Νάξ. Πάρ. Χίος ἀπποῦδο Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀππ'ντὸ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπποῦντου Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀπποῦδου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἱπποῦντο Ἰθάκ. Κύθηρ. Πελοπ. (Δημητσάν.) ἱδοῦντο Κύθηρ. ἀπόντο Ζάκ. ἀπόντε Μεγίστ. ἀπόδος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπόδου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἱπόντο Πελοπ. (Καλάβρυτ.) ἱπόντου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arprunto*. Οἱ τύπ. με ο ἀντί ου ἐκ τοῦ ἀντιστοίχου Ἑνετ. *aronto*, καθ' ἃ καὶ πόντα παρὰ τὸ πούντα. Ὁ τύπ. ἀπόντο καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1628.

1) Ἀκριβῶς, ἐπὶ χρόνου ἐνθ' ἀν.: Ἡρθε ἀπποῦντο Ἀθῆν. Ἀπποῦδο μεσημέρι Γαλανᾶδ. Ἀπποῦντου μισάνυχτα Πάμφιλ. Δώδεκα ἱπποῦντο Δημητσάν. Τὸ κρέας εἶναι ἱπόντο μισὴ ὁκὰ Καλάβρυτ. Φεύγει τὸ βασιλεόπουλλο μὴν ἡμέρ' ἀπόδος τὸ μεσημέρι (ἐκ παραμυθ.) Ἀπύρανθ. 2) Οὐσ. ἀκριβῆς στιγμή χρόνου Ἀθῆν.: Σ' τὸ ἀπποῦντο ἔφτασε.

ἀπράγεμα τό, ἀμάρτ. ἀπράεμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπραγεύω.

Ἀδράνεια, νωθρότης, ὀκνηρία. Συνών. ἀπράγιωμαν 1, ἀπραξία 1 β.

ἀπραγένω ἀμάρτ. ἀπραένω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος.

Ἀπραγεύω, ὃ ἰδ.: Ὅσον τὸ πάει ἀπραέν' τὸ παιδί μ'.

ἀπραγεύω Πόντ. (Ἀμισ.) ἀπραεύω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) πραεύω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος.

Καθίσταμαι καχεκτικός, ἀδύνατος, ἰσχναίνω, μαραινομαι ἐνθ' ἀν.: Τὸ παιδὶν ἀσ' σὴν ἀρρωστίαν ἐπράειρεν Χαλδ. Τὸ παιδὶν πραιμένον ἐν Κερασ. Συνών. ἀπραγένω, ἀπραγιάζω, ἀπραγιώνω 2. Μετοχ. ἀπραμένος=ἀδρανής, νωθρός, ὀκνηρός ἐνθ' ἀν.: Παροιμ. Νοικοκύρ'ς ἀπραμένος δεξὸν δέρ' τῇ μαχαλᾶς (ὃ ὀκνηρὸς νοικοκύρις χρησιμοποιεῖται συνήθως ὑπὸ τῶν γειτόνων διὰ προχειροῦς ἐργασίας. Πβ. συνών. παροιμ. ἀκαμάτες γειτονᾶς | δεξὸν δέρ' τῇ μαχαλᾶς) Τραπ. κ.ά.

ἀπραγιάζω Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος.

Ἀπραγεύω, ὃ ἰδ.: Τὸ μωρὸν ἐπράγισεν.

ἀπραγίλα ἢ, Πελοπ. (Κλουτσινοχ. Μάν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἐλλειψις ἐργασίας, ἀεργία Πελοπ. (Κλουτσινοχ.): Μωρέ, ἀπραγίλα ποῦ τὸν δέρνει! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπραξία 1. 2) Ἐλλειψις ἐμπειρίας, ἀδεξιότης Πελοπ. (Μάν.) Συνών. ἀπραξία 3. 3) Ἐλλειψις καλῶν τρόπων, ἀγροικία, ἀγένεια Πελοπ. Συνών. ἀπραξία 4.

ἀπράγιωμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) πράγιωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπραγιώνω.

1) Ἀδράνεια, νωθρότης, ὀκνηρία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπράγεμα. 2) Καχεξία, ἰσχνότης, μαρασμός. Συνών. ἀπραξία 2.

ἀπραγιώνω Πόντ. (Κερασ.) πραγιώνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπραγία, δι' ὃ ἰδ. ἀπραξία.

1) Μετβ. καθιστῶ τινα ἀδρανῆ, νωθρόν: *Ἡ χαμνία ἐπράγισεν ἄτον* (χαμνία = τῦφος). Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ἀδρανῆς, νωθρός: Παροιμ. *Τὸ κορίτζιν ντ' ἀπραγιώνει 'ς σὴ πεθεροῦ στείλουν ἄτο 'ς σὴ κυροῦ* (τὸ κορίτσι ποῦ φαίνεται νωθρὸν εἰς τοῦ πεθεροῦ τὸ στέλλουν ὀπίσω εἰς τὸν πατέρα του. Ἐπὶ πράγματος ἀποδειχθέντος μὴ καλοῦ καὶ ἐπιστρεφόμενου ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ εἰς τὸν πωλητήν). 2) Ἀμτβ. καθίσταμαι καχεκτικός, ἀδύνατος, ἰσχυαίνω, μαραίνομαι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπραγεύω.

Μετοχ. ἀπραγιωμένος = ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος.

ἀπραξία ἡ, λόγ. κοιν. ἀπραξίγια Λέσβ. ἀπραξιά Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ἀπραγία Εὐβ. (Ἀνδρων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Περιδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. ἀπραγίγια Πόντ. (Σούρμ.) ἀπραῖα Κάρπ. Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπραγὰ Θήρ. Ἰμβρ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Ρόδ. Στερελλ. (Ἀράχ.) Σύμ. — ἸΚονδυλάκ. Πατούχ. 147 ἀπραχιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀναπραγιά Χίος ἀνεπραγιά Ἰων. (Κρήν.) Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπραξία, παρ' ὃ καὶ μεταγν. ἀπραγία.

1) Ἑλλειψις ἐργασίας λόγ. κοιν.: *Ἀπραξία 'ς τὸ ἐμπόριο. Ἐχω μεγάλη ἀπραξία. Ἡ ἀπραξία μᾶς κατάστρεψε λόγ. κοιν. Ἦ τὸ 'λίμ' ἔχ' ἀπραξίγες* (δὲν ἔχω νὰ φάγω) Λέσβ. || Φρ. *Ἀπραγίες νὰ 'χουν οἱ γιαιοῖ!* (ἀρά) Ρόδ. *Ἀναπραγιά 'ς τὴν τέχνην του!* (ἀρά, ἐπὶ ἰατρῶν) Χίος. Συνών. ἀδουλεψιά 1, ἀδουλιά 1, ἀπραγίλια 1. β) Ἀδράνεια, νωθρότης, ὀκνηρία κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἡ ἀπραξία εἶναι κακὸ πρᾶμα. Αὐτουννοῦ τ' ἀρῶσει ἢ ἀπραξία. Πῶς τὰ πᾶς μὲ τὴν ἀπραξία;* λόγ. κοιν. *Τὸν καταστένει ἢ ἀπραγιά τὸν ἀνθρωπο χειρότερο ἀπὸ ζῶο Ἰόνιοι Νῆσ. || Φρ. Ἀπραγία μ' ἀπάνουν σου!* (εἶθε ἢ νωχέλειά μου νὰ μεταβιβασθῇ εἰς σέ!) Ἀρά. Σούρμ. *Ἐπήραμεν τὴν ἀπραξία* (ἐπὶ κόρης ὀκνηρᾶς καὶ διὰ τοῦτο δυσκόλως ὑπανδρευομένης) Μεγίστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπράγεμα. 2) Καχεξία, ἰσχύνης, μαρασμός Πόντ. (Σάντ. κ.ά.): *Ἀπραγίαν ἔδει τὸ μωρόν καὶ κ' ἐπορεῖ νὰ πατῇ Πόντ. Συνών. ἀπράγιωμα 2.*

β) Πελιδνότης, ὠχρότης τοῦ προσώπου προερχομένη ἐκ φόβου καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἐπὶ τῇ θεᾷ νεκροῦ Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. κ.ά.): Ἐπφδ.

Ἐπαρ' τὴν ἀπραῖα σ' | καὶ δὸς με τὴν ὑείαν μ' (λεγόμενη ὑπὸ τοῦ παθόντος, ἀφοῦ ἀναβῇ καὶ καταβῇ ἀπὸ μνήματός τινος νεκροταφείου πρὸς θεραπείαν) Ἀμισ.

3) Ἑλλειψις ἐμπειρίας, ἀδεξιότης, ἀνικανότης Θήρ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Ρόδ. — ἸΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν.: *Αὐτὸ τό 'καμα ἀπὸ ἀπραγιά Κεφαλλ. Ἦτονε δὰ μιὰ 'ολεὰ [φοβι-ταάρις], μὰ τό 'χε ἀπὸ τὴν ἀπραγιά ἸΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀπραγίλια 2. 4) Ἑλλειψις καλῶν τρόπων, ἀγροικία, ἀγένεια, ἀναίδεια Εὐβ. (Ἀνδρων.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κάρπ. Κωνπλ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Στερελλ. (Ἀράχ.): *Ἡ ἀπραγιά σου ἔχει νὰ κάμῃ!* Ἀνδρων. *Ἡ ἀπραγιά τ'ς δὲν μολυνγεῖται, ὅλον ἀτσαλιές κάθ'!* Ἀράχ. *Κεῖν' ἢ καημέν' θάμαξι μὴ τὴν ἀπραχιά καὶ τὴν ἀνιτρονιά τοῦ λύκου* (ἐκ παραμυθ.) Ἀδριανούπ. Συνών. ἀπραγίλια 3. β) Τὸ νὰ εἶναι τις φίλερις, ἐριστικότης Σύμ. 5) Τὸ νὰ εἶναι τις ἀκοινώνητος, ἀποφυγὴ τῆς μετ' ἄλλων συναναστροφῆς Κάρπ. Σύμ.: *Ἀπραγίαν ποῦ τὴν ἔχει ἔουτη!* Σύμ. || Φρ. *Ἀπραγίαν νὰ 'χῃς!* (εἶθε νὰ λείψῃ πᾶσα μετὰ σοῦ συναναστροφή. Ἀρά) αὐτόθ. *Νὰ 'χῃ πίσσαν καὶ ἀπραγίαν!* (ἀρά) Κάρπ.*

ἀπρασίνιστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρασινιστός <πρασινίζω.

Ὁ μὴ λαβὼν χρῶμα πράσινον, ἐπὶ ἀγρῶν, πεδιάδων

κττ. σύνηθ.: *Φέτος δὲν ἔβρεξε κ' ἔμειναν ἀπρασίνιστοι οἱ κάμποι καὶ τὰ βουνὰ σύνηθ. Ὅλα εἶναι ἀπρασίνιστα Χίος*

ἀπρασινολόγητος ἐπίθ. Θράκ. (Αὐδήμ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρασινολογητός <πρασινολογῶ.

Ὁ μὴ ἀποκτήσας πράσινον φύλλωμα, ἐπὶ δένδρων: Παροιμ.

Ἀσπειροτα καὶ ἀφύτρωτα | καὶ ἀπρασινολόγητα (ἐπὶ ἀπιθάνων καὶ ἀβεβαίων πραγμάτων).

ἀπράσιςτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπράσιςτος Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρασιςτός <πρασιίζω.

Ὁ μὴ ἀνασκαφεῖς, ἐπὶ πρασιῶν.

ἄπραχτα ἐπίρρ. Θράκ. (Αἰν.) ἄπραγα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή * 15 — Λεξ. Κομ. Λεγρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίρρ. ἄπρακτα, ὃ παρὰ Μαχαιρ. (ἐκδ. R Dawkins) 1, 656.

1) Ἐν ἀπραξίᾳ, ἀδρανῶς, νωθρῶς ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ.: Ποίημ.

Πῶς ἀκκούμπησες ἄπραγα τὸ δόρυ;

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 2) Χωρὶς πρᾶξιν, ἐμπειρίαν, ἀδεξιῶς, ἀγροϊκῶς, ἀναγώγως Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) — Λεξ. Κομ. Λεγρ.

ἄπραχτος ἐπίθ. ἄπρακτος Κάρπ. ἄπραχτος λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) ἄπραχτους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἄπραγος κοιν. ἄπραγο Τσακων. ἄπραγους βόρ. ἰδιωμ. ἄπραος Ἀνδρ. Θήρ. Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ. Πάρ. Σίφν. Σκύρ. Σύμ. κ.ά. ἄπραους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄπραχους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπρακτος, παρ' ὃ καὶ μεταγν. ἄπραγος. Κατὰ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 109 τὸ ἄπραγος νεώτερος σχηματισμός ἐκ τοῦ ἀ- καὶ πρᾶσσω.

1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν κατῴρθωσε νὰ φέρῃ τι ἢ δὲν ἔφε-ρεν εἰς πέρας λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.): *Πάει, μὰ κάθε φορὰ γυρίζει ἄπραχτος. Τὸν ἐστειλάμε νὰ τελειώσῃ τὴν δουλειὰ κ' ἦρθε ἄπραχτος λόγ. κοιν. Ἐπῆεν τὸ ἦρτεν ἄπραος Μεγίστ. Πῆγι καὶ γύρ'σι ἄπραους Λέσβ. || Ἀσμ.*

Στέλ-λει 'κονόμους 'ώεκα, νοάρους δεκαπέντε,

οὔλοι 'νρίζουν ἄπραχοι καὶ καταφρονεμένοι

Κάρπ. β) Ἀδρανῆς, νωθρός, ὀκνηρός πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): *Μὴν κάθεσαι ἄπραγος κ' εἶναι κακὸ πρᾶμα. Κάνε γρήγορα τὴ δουλειὰ σου, ἄπραγε ἀνθρωπε!* Ὁ δεῖνα εἶναι σπέρτο, φωτιά, μὰ ὃ δεῖνα εἶναι ἄπραγος πολλαχ. γ) Ἀεργος Σκόπ. κ.ά.: *Ἀπραγους καθοῦνται οὔλουν τοὺν κιστό τ' Σκόπ. Συνών. ἀνεργος 1. δ) Ἀχρηστος, ἀνωφελής Λέσβ. Μακεδ. (Γκριντ.) κ.ά. 2) Ὁ μὴ ἔχων πείραν, ἀπειρος σύνηθ. καὶ Τσακων.: *Εἶναι ἄπραγος ἀνθρωπος καὶ θὰ τοῦ καταφέρουν κάμμιὰ δουλειὰ. Εἶναι τέλεια ἄπραγη ἢ δεῖνα. Παιδὶ ἄπραγο εἶναι καὶ δὲν ξέρει τὰ πράματα σύνηθ. β) Ἀθῶς, ἀπονήρευτος Ἡπ. Πάρ. Τσακων. κ.ά.: Ἀπραο παιδὶ Πάρ. γ) Ἡλίθιος, βλάξ ἐνιαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 3) Ὁ στερούμενος καλῶν τρόπων, ἀγροϊκος, βάνανσος πολλαχ.: *Δὲν ξέρει νὰ φερθῇ, εἶναι ἄπραγος ἀνθρωπος. Καλὸς ἀνθρωπος, μὰ εἶναι λίγο ἄπραγος πολλαχ. Τὰ δ'κά μας παλληκάρια εἶναι κουμματάκ' ἄπραχα καὶ δὲ θέλουν νὰ ντρομπαστοῦμι* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπότομος 4. β) Κακοήθης Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. Μακεδ. (Σιάτιστ.) κ.ά. γ) Φίλερις Σύμ. δ) Ἀπρόσεκτος Πελοπν. (Λακων.) ε) Ἀκατάστατος,**

